

Σύναξη των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ στην Περαχώρα Κορινθίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Σήμερα, 8 Νοεμβρίου 2024, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κεγχρεών και Πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητροπόλεως Κορίνθου κ. Αγάπιος λειτούργησε στον Πανηγυρίζοντα Ι. Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Περαχώρας μετά των Αιδεσ. Πρωτ/ρου π. Αθανασίου Κοντογιάννη, Εφημερίου του Καθεδρικού Ι. Ναού Αποστόλου Παύλου Κορίνθου, π. Αγησιλάου Ρίζου, Εφημερίου Ι. Ναού Αγίας Παρασκευής Πισσίων, π. Παναγιώτη - Τζαμπίκου Πετρόπουλου, Εφημερίου του Ι. Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου

Περαχώρας και του Διακόνου π. Χρήστου Χίλια.

Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κεγχρεών κ. Αγάπιος ομίλησε με αφορμή το Ευαγγελικό ανάγνωσμα του Όρθρου της εορτής, που αναφέρεται στο «πλανώμενον πρόβατον» και όλοι οι ερμηνευτές της Αγίας Γραφής συγκλίνουν στην άποψη, ότι το «απολωλός πρόβατον» είναι η ανθρωπότητα όλων των αιώνων. «Ο Ποιμήν ο καλός» είναι ο Κύριός μας. «Τα ενενήκοντα εννέα τα μη πεπλανημένα πρόβατα» είναι ο Αγγελικός κόσμος, ο σε τρεις τριάδες διηρημένος, ήτοι τα εννέα Τάγματα, Άγγελοι, Αρχάγγελοι, Αρχαί ... Τον κόσμο των Αγγέλων στους ουραμούς, την ευλογημένη και αμόλυντο ποιμήνη άφησε ο Χριστός και κατέβηκε στην μολυσμένη ανθρωπότητα. Έγινε όμοιος με τον άνθρωπο, προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση πλην της αμαρτίας.

Περπάτησε στα παγωμένα βουνά των ανθρωπίνων παθών, που είχαν παγώσει τις καρδιές των, κατέβηκε στα δυσκολοπερπάτητα φαράγγια του σκληρού και αδυσώπητου ανταγωνισμού, πέρασε τα απόκρημνα μονοπάτια της μη δυναμένης να βοηθήσει τον άνθρωπο φιλοσοφίας των, επάτησε στα αγκάθια της ζωής των ταπεινώνοντας και λειαινώντας τις οδούς των για να περπατήσουν, όσο γίνεται πιο ανώδυνα, αυτοί ακολουθούντες «τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρ. Β΄, 21) και ξεσχίσθηκε η καρδιά Του στις βάτους της ανθρώπινης αγνωμοσύνης και

αχαριστίας για να βρει τον άνθρωπο, το «πεπλανημένο», το χαμένο πρόβατο και να γλυκάνει τις πληγές του, να σφουγγίσει τα δάκρυά του, να το αναπαύσει στην ζεστή αγκάλη Του χαρίζοντας του θαλπωρή, ασφάλεια, προστασία, να φωτίσει τους δρόμους του, να του δώσει την χαμένη ζωή προσφέροντας το Σώμα και το Αίμα Του για την σωτηρία του.

Ο Απ. Πάυλος χαρακτηρίζει τους Αγγέλους, «τα μη πεπλανημένα ενενήκοντα εννέα πρόβατα», «λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα» (Εβρ. α', 14). Και η Εκκλησία μας με τους ύμνους Της και τα Αγιογραφικά αναγνώσματα της εορτής της Συνάξεως των Παμμεγίστων Ταξιαρχών και πασών των Επουρανίων Δυνάμεων εκφράζει την αληθινή ευγνωμοσύνη των «δυνάμει» σεσωσμένων ανθρώπων προς τους Αγγέλους, τους απόλυτα υποτακτικούς «υπηρέτες» του Θεού, που υπούργησαν στο Μυστήριο της σωτηρίας τους.

Στην συνέχεια ο Θεοφιλέστατος ανέφερε παραδείγματα εκ της Αγίας Γραφής, που βεβαιώνουν τις «υπηρεσίες» των Αγίων Αγγέλων στο ανθρώπινο γένος. Ο Άρχων Μιχαήλ είναι αυτός που κρατεί το χέρι του Πιστού Αβραάμ να μην θυσιάσει τον υιό του Ισαάκ αλλ' αντ' αυτού το από το φυτό «σαβέκ» (=ξύλο αφέσεως) κρεμάμενο κριάρι (Γεν. κβ', 13).

Ο Ιησούς του Ναυή προ της πόλεως Ιεριχώ βλέπει μπροστά του ένα παλληκάρι με

το σπαθί ξεγυμνωμένο στο χέρι και το ερωτά• «ήμέτερος εἶ ἢ τῶν ὑπεναντίων;». Και η απάντηση• «εγὼ ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου νυνὶ παραγέγονα...» (Ιησ. Ναυή ε', 13-14), δίδοντάς του οδηγίες για να κυριεύσει την Ιεριχώ. Ο ίδιος ο Αρχάγγελος Μιχαήλ παρουσιάζεται στον Γεδεών (Κριτ. στ', 11) και με την βοήθειά Του κατατροπώνονται οι Μαδιανίτες. Και ο Προφήτης Δανιήλ ομολογεί• «καὶ ἰδοὺ Μιχαήλ εἷς τῶν ἀρχόντων τῶν πρώτων ἦλθε βοηθῆσαί μοι» (Δαν. ι', 13).

Και ο Γαβριήλ όμως σπεύδει στην εκτέλεση των θείων προσταγμάτων του Τριαδικού Θεού, ευαγγελίζεται στον Ζαχαρία, την γέννηση του Βαπτιστού Ιωάννου (Λουκ. α', 13-14) και «τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἥ ὄνομα Ναζαρέτ» (Λουκ. α', 26) προσφέροντας στην Παρθένο Μαριάμ τον ουράνιο ασπασμό• «Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν» (ενθ. ανωτ., 28) ευαγγελιζόμενος την Σάρκωση του Λόγου «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου»!

Σ' αυτή την πνευματική έξαρση μετέχοντες και ἡμεῖς διδασκόμεθα εκ της αποστολής εις διακονίαν των λειτουργικῶν πνευμάτων ως και εκ της απολύτου υπακοῆς αὐτῶν στο Ἅγιο Θέλημα του Θεού, παραμένοντας αυτοὶ ἀτρεπτοὶ μετὰ την πτώση του Εωσφόρου, την υπακοή (δείγμα ταπεινώσεως) κατὰ την προτροπή του Χριστοῦ στην Κυριακή Προσευχή «...γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ

καὶ ἐπὶ τῆς γῆς...», ἡ ὁποία υπακοή και σώζει, αφού «ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν» (Ιακ. δ', 6).

Αυτή την ταπείνωση, που εκδηλώνεται δια της υπακοῆς, εἶθε να χαρίζει ο Θεός,

σμιωτάτου
υπόθητης

